

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A.H.*, narozený ..., státní příslušnost Irácká republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného:* Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s. Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 3.4.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-274/DS-PR-P12-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 3.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-274/DS-PR-P12-2018, jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Rumunsko bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení či Dublinské nařízení a Dublin III**).*

Žalobce namítal, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav věci, když se jej nezeptal na podstatné okolnosti, týkající se možného předání do Rumunska, neboť tam byl přinucen požádat o mezinárodní ochranu, byť žádost o azyl tam podávat neměl v úmyslu. V Rumunsku byl třikrát u soudu, ale neměl právního zástupce a domnívá se, že i v důsledku toho nebyla jeho azylová žádost řádně posouzena. Nakonec uvedl, že mu azyl udělen nebyl a hrozila mu deportace do Iráku, protože se obával svého dalšího setrvání v Rumunsku, musel tedy odcestovat, protože se zpět do Iráku kvůli bezpečnostní situaci vrátit nemůže. Kdyby byl navrácen do Rumunska, hrozilo by mu vyhoštění do Iráku a tedy i nebezpečí vážné újmy. Vzhledem k tomu, že žalovaný všechny tyto okolnosti nezohlednil, není možné napadené rozhodnutí považovat za řádně odůvodněné. Dle něho žalovaný v napadeném rozhodnutí nesplnil podmínky postupu podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, neboť zkoumal jen možnost uplatnění některého z kritérií ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) a nikoliv k dalším členským státům a postup žalovaného se tak žalobci jeví již systematicky za nesprávný a rozhodnutí by mělo být z důvodu takového nedostatku zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Správní orgán navíc nezohlednil článek 17 a tím jednal v rozporu s Dublinským nařízením. Je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést všechny úvahy, které ve správním řízení provedl a pokud tak neučinil, zatížil tak podle názoru žalobce své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce také namítal postup správního orgánu, když nesprávně určil, jaká kritéria se na něho vztahují. Postup žalovaného je tedy nejen v rozporu s českým správním řádem, ale také s Dublinským nařízením.

V dalším žalobce poukázal na to, že podle názoru správního orgánu nejsou důkazy o tom, že by v případě Rumunska docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalobce se domníval, že postup žalovaného v souzené věci byl zcela formální a podklady, z kterých vycházel, nejsou dostatečné pro učinění závěru, že v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a realizaci předání do Rumunska nemůže dojít k vystavení žalobce nelidskému a ponižujícímu zacházení. Závěrem proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*)

Žalobce společně s žalobou *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě* a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 3.5.2018 č.j. 60Az 35/2018-23.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-274/DS-PR-P12-2018, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Rumunsko. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 16.2.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPP-29193-3/ČJ-2018-030022 ze dne 18.2.2018, zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 25.4.2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.*

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že v srpnu 2016 opustil Irák kvůli válce a odešel do Turecka. Následně odjel kamionem do Srbska, kde byl přes 8 měsíců v uprchlickém táboře. Dále pokračoval ze Srbska autem a pěšky do Rumunska, kam vstoupil v roce 2017 a požádal o azyl, udělení azylu mu bylo třikrát zamítnuto. V Rumunsku pobýval asi deset měsíců v azylovém zařízení Dzurdziu. V únoru 2018 opustil Rumunsko a nelegálně pokračoval ve své cestě do Německa, na území ČR byl zadržen, ale tímto územím jen

projížděl. V Evropské unii nemá žádné rodinné příslušníky, cítí se zdrav a do Rumunska se vrátit nechce.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: „Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Rumunska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Správní orgán tedy konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Ze správního řízení jasně vyplynulo, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a Rumunsko je tedy odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dne 21.2.2018 žalovaný požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 7.3.2018 obdržel správní orgán informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19.4.2018 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení řádně zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podané jím v Rumunsku, ovšem v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že ČR není příslušná dle výše uvedeného Nařízení k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. K námitce nedostatečného zjištění skutečného stavu věci žalovaný uvedl, že dostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval ve svém rozhodnutí dle jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a žádost žalobce hodnotil striktně dle jednotlivých článků Nařízení. Pokud jde o námitku, že správní orgán pochybil v případě neodůvodnění neaplikace čl. 17 Nařízení v případě žalobce, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48 a dále uvedl, že na aplikaci požadovaného čl. 17 není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K systémovým nedostatkům na území Rumunska žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí i spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 19.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.3.2018 žalobci předáno dne 22.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle čl. 17 odst. 2 Nařízení platí, že členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem

sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Zdejší soud nejprve uvádí, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud totožně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska, jakožto prvního členského státu Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a bylo rovněž povinné přijmout žalobce zpět na své území. Žalovaný dne 21.2.2018 požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti a dne 7.3.2018 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Další žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky. Zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4-5. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze

dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Soud taktéž přihlédl k tvrzení žalobce v rámci pohovoru provedeném dne 26.2.2018, během něž ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že tam pobýval v uprchlickém táboře Dzurdziu. K ubytování uvedl, že nebylo moc kvalitní, bylo to tam špinavé a pokoj, kde bydlel, byl celkem velký, měl dvě okna, ale byl špinavý a toalety byly společné na chodbě; na pokoji jich bylo 10. Jeho cílem bylo Německo, navrácení do Rumunska odmítá, jelikož ho tam nečeká nic dobrého, všechno tam bylo špatně.

Soud nedospěl k závěru, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které představují bariéry v integraci a jejich ztížená materiální situace, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen *Úmluva*) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III. tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

V neposlední řadě soud uvádí, že žalobce společně s žalobou zaslal zdejšímu soudu listinný důkaz, který obsahuje azylové důvody žalobce v kurdštině. Vzhledem k tomu, že žalobce ani přesně nespecifikoval, co konkrétně by mělo být předloženým důkazem objasněno a vzhledem k tomu, že listina nebyla v českém jazyce a soud nepovažoval za nutné obstarávat její překlad, proto k danému důkazu nebylo přihlédnuto.

Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné

skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Žalovaný neporušil žádná z namítaných ustanovení správního řádu, které navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem a v čem mu mohla být způsobena újma. Současně s ohledem na výše uvedené nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 5. června 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně